

de setembre. “La Infantona” és una sardana enyoradiça i recordada. En Pau Casals, el gran cello mundial, sempre que una cobla es deixava caure al Vendrell, la demanava com bresques de mel. En Sans l’escrigué espontàniament en un moment de joia, quan va nèixer la seva nena gran; perquè hem de saber que en Sans és un home que estima la intimitat familiar, el goig del viure humil”.

“Les sardanes d’en Sans són flames de passió i d’entusiasme; avantposa la inspiració a la tècnica musical; el cant el deixa que voli lliure com l’ocellada; que llisqui i s’esmunyeixi joganer i entremaliat com les papellones, fi i menjívol com una llesca ben prima de mató a la boca. No li agrada fer unes sardanes massa treballades i cerebrals, perquè la melodia hi perd i ben mirat només poden interessar a la gent un xic rovellada i que pateix de reuma. Són fetes per la jovenalla i perquè no enfarfeuguin a ningú. A mí em sembla que aquelles sardanes que són excessivament acadèmiques, encarcarades i que sembla que se’n donguin vergonya de dir les coses, és com si al cant, per a fer-lo anar més mudat li vulguessin fer portar coll alt amb aletes, punys rodons de cel·luloide i camisa planxada. A en Sans li agrada el cant netament català i no és gota d’estranyar que tingui sempre paraules d’admiració per un gran mestre: En Morera”.

“En Sans representa la música de l’Empordà, el “no em tregueu” de Figueres. “Jo, Albert i Galter, proposo als amics del Foment de la Sardana, que quan hi hagi temps i pessetes, organitzin una audició d’homenatge a base de les sardanes d’en Sans”.

Aquest moment ha arribat doncs. Més tard del que hauria estat de desitjar, però ha arribat i ara les lamentacions no escaurien pas amb l’esperit xiroi de les seves sardanes. Direm només, que ja que ell no ho ha pogut veure, oferim aquest senzill però cordial homenatge a la seva vídua i filles, programant entre les seves sardanes aquelles que les hi va dedicar: “A la meva estimada”, “La Infantona” i la que dedicà a Figueres, amb el títol “LES CAMPANES DE FIGUERES”.

Que quan les escoltin pensin que el bon record de N’Enric Sans perdura també entre nosaltres i que es manté tan fresc com les notes de la seva música.

LA COMISSIO